

Да, онова дете съ дветѣ хубави очи, пълни съ толкова меланхолия, както вечерното небе съ здрача на своята мистерия, — съ толкова меланхолия, съ толкова предчувствие на една съдба, по-страшна отъ всичко съ своята неизбежностъ.

Кой знае дали тя съществува въ реалността, защото въ тоя мигъ азъ не мога да си представя нищо друго, освенъ единъ погледъ, който бѣ пълненъ съ толкова меланхолия, както вечерното небе съ здрача на своята мистерия....

Сжщото онова дете, което имаше две малки ржце, две дивни ржце, сѣкашъ направени отъ бѣлъ воскъ и отразили свѣна на зората, която възхожда сутринъ къпана изъ морските вълни.

Въ тоя мигъ азъ не мога да си представя друго, освенъ, две малки, две дивни ржце които сѣкашъ сж направени отъ бѣлъ воскъ и отразили свѣна на зората, която възхожда сутринъ, къпана изъ морските вълни....

И ето азъ не помня нищо друго, освенъ тия две хубави очи, въ чийто погледъ тънѣше погледа ми, и тия две малки ржце, които се топѣха въ ржцетѣ ми.

И нищо друго....

И на тия две хубави очи азъ бѣхъ изпѣлъ една пѣсень. И на нейната малка ржка азъ бѣхъ турилъ единъ пръстенъ.

И нашитѣ уста се бѣха слѣли въ една цѣлувка, която бѣше една клетва.

Тогава тя нѣмаше още шестнайсетъ години.

То бѣше деньтъ благовещение.

Блага вестъ я нарекохъ азъ въ своя животъ.

И тя радваше очитѣ ми, подобна на една бѣла лилия, средъ поле презъ май покрито съ цвѣтя, подобна на една лилия, отъ която не е по-бѣлъ снѣга, по-висока отъ другитѣ, но навела своята ароматна главица....

Тя радваше очитѣ ми — и опияняваше душата ми...*